

David Bigas: «No em vaig plantejar plegar mai, no m'hagués perdonat acabar una etapa llençant la tovallola»

El lateral del Llagostera i regidor d'Agricultura i Esports de Peralada reapareix després d'una greu lesió que l'ha tingut fora de combat

Més d'un any després que li rebotessin el genoll, Bigas ha recuperat el somriure · Entrena i juga amb el Llagostera mentre ho compagina amb les tasques a l'Ajuntament de Peralada, on és el regidor d'Agricultura i Esports per Junts per Peralada i Vilanova.

Han passat un parell de dies, però el somriure d'orella a orella que se li va dibuixar dissabte passat quan Oriol Alsina va dir el seu nom entre els titulars que havien de jugar contra el Lleida [<https://www.diaridegirona.cat/esports/2021/02/06/llagostera-venc-minima-al-lleida/1087552.html>] encara li dura. David Bigas desborda felicitat. Una sensació ben diferent de la del novembre del 2019, quan l'extrem de l'Ebro Fran García li va destrossar el genoll en una entrada tan absurda com innecessària. 462 dies i una pandèmia després, Bigas va recollir el fruit de tantes hores d'esforç amb el que més desitjava: tornar a jugar. Un objectiu que, marrà com pocs, mai va dubtar que arribaria. Ja recuperat del trencament del lligament encreuat, Bigas, de 26 anys, espera continuar gaudint del futbol amb el Llagostera mentre ho compagina amb la tasca de regidor d'Agricultura i Esports a l'Ajuntament de Peralada.

462 dies són molts. Se'l nota feliç.

Vostè dirà! Sens cap mena de dubte va ser el dia més feliç d'aquest últim any i escaig. Són molts dies, sí. Al cap i a la fi però, és un número. Al darrere hi ha moltes setmanes de patiment, d'estar a a casa sense moure'm, movent-me poc, aprenent a caminar, a córrer, a frenar...

Va completar un partit molt exigent. Ningú diria que sortís d'una lesió tan greu.

L'espurna ja fa uns mesos que la tinc. Vaig aguantar bé sense que em pugessin els bessons. El cos tirava bé i estic content.

Quan va saber que jugaria?

Durant la setmana es van veient una mica les opcions. L'Aleix Roig estava sancionat i en Maynau acabava de tornar. Quan l'Oriol va dir el meu nom vaig pensar «m'ha arribat l'oportunitat que tant esperava i he de demostrar que soc el Bigas de sempre». L'Oriol no patia. Em va fer confiança perquè sap que sempre li donaré el 100%.

Recorda la jugada de la lesió?

I tant. No l'oblidaré mai. Jo corria cap al córner a buscar una pilota que havia rebutjat en Marcos després d'una falta, llavors quan volia passar-la a en Nahuel (Arroro) l'extrem de l'Ebro em va clavar una segada forta a la cama que tenia recolzada. No m'havia lesionat mai. Quan vaig sentir el crec vaig veure que m'havia trencat fort.

S'opera el 13 de desembre i al cap de tres mesos arriba una pandèmia. Com ho encaixa?

Tot just començava a caminar quan va arribar. Van ser dos mesos en què no vaig poder anar ni amb l'Edu Bardera (fisioterapeuta) ni en Jordi Mir (preparador físic), amb qui fins llavors ens vèiem cada dia fent recuperació a la llitera o al gimnàs. La pandèmia va frenar-ho de cop i no vaig poder retallar terminis. Llavors va arribar l'estiu, que, per sort meva, va ser diferent sense una pretemporada normal i vaig poder continuar recuperant-me però sense estar amb l'equip, perquè estava tot aturat. Els últims mesos ja entrenava amb la resta de l'equip.

Es va plantejar plegar?

No. Mai. Soc una persona molt ambiciosa i no m'hagués perdonat mai acabar una etapa de la meva vida llençant la tovallola.

Pitu Comadevall va tenir la mateixa lesió. L'ha ajudat el seu suport tot aquest temps?

Moltíssim. Quan baixo de Peralada quedem a Salt i anem plegats amb cotxe cap a Llagostera. Quan ell es va fer mal, es va passar uns mesos sense poder conduir ni moure's gaire. Durant aquell temps jo duia el cotxe, parlàvem de la lesió i l'animava. Quan va poder començar a fer coses, em van fúmer la pinya a mi. Llavors els rols es van canviar i era ell el que m'ajudava. Ara tots dos estem disponibles. Li estic molt agraït, com a l'Oriol, que em va renovar i em va dir que no patís, i, és clar, a la meva família.

De futbolistes regidors no n'hi ha gaires...

Em sembla que en Botxi ho és a L'Escala, però és poc habitual, sí, perquè pot semblar que sigui un món incompatible amb el futbol. Al maig del 2019 m'ho van proposar perquè tenia el perfil de noi jove i relacionat amb l'esport. Soc de Peralada, m'estimo el poble i, si puc fer quelcom per ajudar, benvingut sigui. No em plantejo dedicar-m'hi. No estic afiliat a cap partit.

Li fan gaire broma al vestidor?

Doncs sí... Em diuen «regidor» i si algun dia m'he de mudar perquè tinc visites, ple o algun acte, ja rebo... Tots em prenen el pèl.

Com és un dia a la vida del regidor-futbolista?

Aprofito els trajectes cap a Llagostera per fer trucades. Després de l'entrenament, dino i m'hi poso. No és una feina gaire de despatx, sinó més de treball de camp i de visites.

És regidor, té un carrera (CAFE), contempla tornar al futbol professional o ho aparca?

No se sap mai. Quan era cadet vaig fitxar del Peralada pel Girona i em vaig posar l'objectiu d'arribar al primer equip. Vaig debutar-hi a Segona A però, pel que fos, perquè estava verd o potser l'expulsió a Saragossa, em van cedir i els camins ens es van separar. A Llagostera tenim equip per fer coses maques i som a temps de tot. No em poso límits i menys després de la lesió.

El Llagostera juga dissabte. L'endemà l'espera un dia mogut amb les eleccions?

Els companys han preparat molt bé el tema organitzatiu i si cal donar un cop de mà, hi seré.

Font del document:

https://www.diaridegirona.cat/esports/2021/02/09/no-em-plantejar-plegar-mai/1088068.html?utm_source=rss